

ЗДРУЖЕНИЕТО НА ЛИКОВНИТЕ КРИТИЧАРИ СЕ БУДИ Нема култура на прифаќање негативна критика

■ Поради досегашната неактивност, професорот Величковски го напушти кое се труди со новата управа да најде и нови импулси за работа

Ивана Васева

Неактивноста на македонската секција на Меѓународната асоцијација на ликовни критичари (АИЦА) во последните години е резултат на криза што трае повеќе години и што од ова здружение направи маргинален и незабележителен фактор, вели професорот Владимир Величковски, кој деновиве го напушти здружението.

- На работата на македонската секција влијаеја нарушените односи и недовербата меѓу критичарите и приватните односи и интереси што ги наметнаа поединци. Преовладеа принципот на отвореност кон „своите“, а затвореност за оние што не ѝ припаѓаат на определена група. Поточно, постојат нетрпеливост и игнорантски однос спрема

оние што се надвор од интересите на релацијата МСУ и Сорос-центарот за современи уметности во Скопје. Со влегување одделни членови во „партискиот живот“ на земјата кризата се продлабочи, а местото и функцијата на критиката и на македонската секција на АИЦА се потврдија како маргинални и незабележителни - вели професорот Величковски.

Зоран Петровски, актуелниот претседател на Здружението на ликовните критичари, не е запознаен со причините поради кои професорот Величковски ја напушта македонската секција на АИЦА. Тоа си е негова лична желба, вели.

- На состаноците разговаравме за неговото напуштање и му оставивме време да размисли бидејќи во овој период здружението

со новата управа работи на поголема афирмација на неговите активности, во вклучување нови членови, има намера да ја консолидира новата состојба по долгогодишниот период на „зачмаеност“. Ако веќе сакал да се откаже, тоа требало да го направи порано, а не сега, кога здружението вложува сили во негов развој - вели Петровски.

Петровски вели дека, според правилникот за работа на АИЦА, членот што не сака да биде во националната секција може да го задржи членството само во Меѓународното здружение.

Новото раководство на секцијата, која треба да функционира како Здружение на граѓани од структурата, не влева надеж дека работите брзо ќе се променат затоа што станува збор главно за едни исти личности,

вели Величковски.

- Не би сакал да зборувам за минатата состојба во која се наоѓаше ова здружение. Релативно краток период сум претседател и сакам што повеќе да ја активирам програмата и да создадам услови за што поактивно занимавање со прашањата за критиката. Имаме намера да го анимираме Здружението преку разни гостувања на странски автори во земјава и на наши во странство, издавање магазин на ова здружение, кој би излегувал во јавноста двапати годишно и слично - вели Петровски.

Проблемот со ликовната критика е само сегмент на севкупниот проблем на непостоење критика кај нас.

- Кај нас не постои професија критичар. Сепак, имаме своја историја на уметничката критика, која

здружението,

покрај определени слабости содржи и забележителни вредности и достигнувања. Тие се резултат на општиот развиток на современата македонска уметност. Критиката е одговорна, но и потребна работа. Кај нас, меѓу другото, не се прифаќа т.н. дневна критика (која најтешко се пишува) и не постои култура на прифаќање негативна критика - вели Величковски.

Списанијата, вели тој, денес диктираат некои свои услови, претпочитајќи определен вид теми и имиња, како и затворен круг соработници.

- Се појавуваат млади критичари, кои, секако, треба да се охрабрат и да им се отвори простор за ангажирање. Сепак, ние сме мала средина и не треба да се очекуваат нереални бројки и ангажираност. Ова е време на поголема информираност и на разни можности, но и на понагласена индиферентност и отсуство на вредносни критериуми - додава Величковски. □